04/04/2020

Η ζωή της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας ως απάντηση στη δοκιμασία της πανδημίας

/ Αγιορείτικα

Η ζωή του ανθρώπου χαρακτηρίζεται από διάφορες διακυμάνσεις, από χαρές και λύπες, από αισιοδοξία και απελπισία.

Τα γεγονότα τρέχουν γύρω από τον άνθρωπο με ιλιγγιώδη ταχύτητα, ενώ αυτός καλείται να σταθεί όρθιος και να τα διαχειριστεί.»

Η διαχείριση αυτή είναι πολύ δύσκολη, εξαιτίας του πλήθους και ιδίως του ξαφνικού, ορισμένων γεγονότων. Καλείται, όμως, ο άνθρωπος να τα διαχειριστεί με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, προς όφελος του ιδίου, των οικείων του και του συνόλου της κοινωνίας.

Στην προσπάθεια που καταβάλλει, αναζητά κάποια πρότυπα, τα οποία θα τον ενισχύσουν, θα του δώσουν απαντήσεις, θα τον πείσουν να συνεχίσει την προσπάθεια.

Ένα τέτοιο πρότυπο στην ζωή του ανθρώπου είναι και η οσία Μαρία η Αιγυπτία.

Σήμερα, Ε’ Κυριακή των νηστειών, πλησιάζοντας στο τέλος η αγία Τεσσαρακοστή, το κατ’ εξοχήν στάδιο προσωπικού αγώνα, η Εκκλησία μας τιμά την οσία Μαρία την Αιγυπτία, ως πρότυπο μετανοίας.

Η μετάνοια είναι η ευκαιρία που δίνει ο άνθρωπος στον εαυτό του, αναγνωρίζοντας τα λάθη του και βάζοντας νέα αρχή στην ζωή του.

Ο βίος της οσίας Μαρίας είναι γεμάτος μηνύματα για τον κάθε άνθρωπο, για τον μοναχό, τον ιερέα, τον λαϊκό.

Μία από τις μεγαλύτερες πόρνες που πέρασε από την γη (τόσο βαθιά είχε βουλιάξει στην αμαρτία) γίνεται αιώνιο πρότυπο μετανοίας. Η μετάνοιά της την αξίωσε, από πρώην πόρνη, να βρεθεί στην χορεία των παρθένων, στην συνοδεία της Παναγίας, σύμφωνα με θαυμαστές οράσεις αγίων πατέρων.

Ενώ της είχε γίνει συνήθεια η ζωή μέσα στην αμαρτία, βρέθηκε στα Ιεροσόλυμα. Καθώς θέλησε να μπει στον ναό της Αναστάσεως από περιέργεια, όπως έκαναν και οι υπόλοιποι συνταξιδιώτες της, κάποια αόρατη δύναμη την εμπόδισε να περάσει την πόρτα του ναού, όσες φορές και να προσπάθησε.

Αυτό το γεγονός την συγκλόνισε και νιώθοντας για πρώτη φορά την αμαρτωλότητά της υποσχέθηκε στην Παναγία, αφού της επιτρέψει την είσοδο στον ναό, να ζήσει την υπόλοιπη ζωή της με μετάνοια.
Έτσι έγινε το θαύμα.

Σημείο στην ζωή της οσίας ήταν η εμπόδισή της να εισέλθει στον ναό, πράγμα που την ταρακούνησε και οδηγήθηκε στην μετάνοια.

Σημείο στην ζωή μας μήπως είναι και η σημερινή κατάσταση, που ζούμε με κλεισμένους ναούς;
Μήπως είναι κάποιο σημείο, που επιτρέπει ο Θεός, για να μας ξυπνήσει από τον πνευματικό μας λήθαργο;
Μήπως όλα στην ζωή μας και την πίστη μας γίνονται από συνήθεια;
Μήπως ο εκκλησιασμός μας γίνεται από συνήθεια;
Μήπως η συμμετοχή μας στα μυστήρια της Εκκλησίας μας γίνεται από συνήθεια, γιατί τα θεωρούμε δεδομένα;
Μήπως, τελικά, είμαστε αδιάφοροι και δεν αλλάζει η πνευματική μας κατάσταση;

Μήπως πρέπει να δούμε την σημερινή κατάσταση σαν ευκαιρία μετανοίας, για να ελκύσουμε την χάρη του Θεού;

Αυτό που φαίνεται στην κρίση και δοκιμασία, που περνάει όλη η ανθρωπότητα σήμερα, εμείς, παρότι χριστιανοί, δεν μπορούμε να δώσουμε το καλό παράδειγμα στους υπολοίπους συνανθρώπους, αυτούς που δεν πιστεύουν ή αδιαφορούν. Η δοκιμασία είναι κοινή για όλους.

Η οσία Μαρία συγκλονίστηκε και μετανόησε.
Εμείς παραμένουμε σκληρόκαρδοι, γεμάτοι οργή και θυμό εναντίων όσων διαφωνούν με τις απόψεις μας.
Υπάρχει άραγε η χάρη του Θεού σε οργισμένες καρδιές;

Η Εκκλησία συνοδικά αποφασίζει και καλεί όλα τα μέλη της να υπακούσουν για χάρη της αγάπης του πλησίον, απέχοντας από τις λατρευτικές συνάξεις, για να περάσει η καταιγίδα όσο το δυνατόν το συντομότερον.
Σε αυτή τη φάση πρέπει να κάνουμε υπακοή στην Εκκλησία και υπομονή, όπως υπομονή στην έρημο έκανε και η οσία Μαρία.

Το φαινόμενο της ύπαρξης αντιδρώντων στις αποφάσεις της Εκκλησίας, και μάλιστα με φανατισμό, οι οποίοι σπέρνουν την οργή και την διχόνοια, αποδεικνύει ότι για κάποιους ποτέ δεν υπήρξε συνειδητή η παρουσία τους εντός της Εκκλησίας.
Το προσωπικό συμφέρον ανέκαθεν κυριαρχούσε για κάποιους, όπως και η προσωπική επίδειξη του δήθεν «καλού χριστιανού», με την εικόνα αυτή να παραμένει μέχρι να θιχθεί ο εγωισμός.

Η κατάσταση που βιώνουμε σήμερα είναι μοναδική ευκαιρία να έρθουμε «εις εαυτόν», αναγνωρίζοντας τα λάθη και τις εμπάθειές μας.
Με το να ξυπνάμε από τον «αιώνιο ύπνο» τους ήρωες, προσπαθώντας να αγγίξουμε το συναίσθημα του άλλου, βάζοντας «προφητείες» στο στόμα αγίων, προσαρμοσμένες κάθε φορά στο αντικείμενο που θέλουμε να πολεμήσουμε, δεν καταφέρνουμε τίποτα περισσότερο από το να αναστατώνουμε τον συνάνθρωπό μας, σπέρνοντας οργή και σύγχυση στο μυαλό και την καρδιά του, οδηγώντας σε διχασμό με ολέθρια αποτελέσματα.

Αδελφοί, ας μείνουμε σταθεροί στην πίστη μας, ας βάλουμε εγγυήτρια την Παναγιά και όλους τους Αγίους μας, όπως έπραξε και η οσία Μαρία η Αιγυπτία. Ας βάλουμε αρχή μετανοίας στην ζωή μας, λέγοντας ότι εξ αμαρτιών μας επιτρέπει ο Θεός τον πειρασμό, ας μείνουμε μακριά από διχασμούς και θρησκευτικούς φανατισμούς.
Ας ενώσουμε όλοι μαζί τις προσευχές μας προς τον Ελεήμονα Θεό, με καρδιά συντετριμμένη και όχι οργισμένη.
Η οργή δεν ταιριάζει στον Χριστιανό.

Τότε πραγματικά θα ζήσουμε αληθινή Ανάσταση, μέσα από την φωνή του αδελφού, που θα φωνάζει στον αδελφό του γεμάτος χαρά και φως αναστάσιμο το... Χριστός Ανέστη!

Καλή Ανάσταση.

+αρχ. Βαρθολομαίος
Καθηγούμενος Ι. Μ. του Εσφιγμένου